

Единъ чичо ималъ тримасина. И тримата отъ юнаци по юнаци. Много му се искало на чичото да имъ купи и на тримата по единъ новъ калпакъ, но като събралъ всичкитъ си пари, стигнали му да купи само единъ калпакъ.

— Ехъ, — рекълъ си чичото, — само едно калпаче купихъ, но затова пъкъ вижъ какво е хубаво! Ще се радватъ синчетата ми.

Но синчетата колкото се зарадвали, дваждъ повече се скарали кой да вземе новия калпакъ. Дигналъ ржце чичото отъ кръсъцитъ имъ.

— Да се махате отъ главата ми! — викналъ имъ той. — Скоро да вървите на печалба, да видите лесно ли се печели. Който следъ деветъ дни ми донесе най-голѣма печалба, нему ще дамъ калпака.

Изпекла баба имъ на всѣкиго отъ тримата юнаци по една тепсия баница, и тримата тръгнали на пжтъ. Но още щомъ тръгнали, и двамата по-голѣми братя се отдѣлили отъ по-малкия си братъ.

— Кжде ще вървимъ съ него? — рекли си тѣ. — Той е такъвъ глупчо, че ако вървимъ съ него, нищо не ще спечелимъ не за деветъ дни, а ако ще и деветъ години да скитаеме.

И тѣ тръгнали на една страна, а най-малкиятъ братъ — на друга.

Като вървѣлъ, вървѣлъ, глупчо се поспирвалъ отъ време на време, поглеждалъ слънцето и го питалъ:

— Е, кажи — дойде ли вече време за обѣдъ, да седна да ямъ баницата?

Но слънцето мълчало и